

<https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series14.2023.29.15>

УДК 378.011.3

Гуань Юе¹

Принципи формування готовності до вокально-виконавської готовності магістрів

Процес формування готовності магістрів факультетів мистецтв до вокально-виконавської діяльності на сьогодні потребує активної наукової уваги. Виявлення принципів ознак дослідження посприяє до розробки та впровадження ефективної методики підготовки магістрів до виконавської діяльності. Заслужує уточнення наукова увага до традицій вокально-виконавського виховання співаків в Україні. Вокальна педагогіка виступає складовою загальної педагогіки, музичної педагогіки, але має певні специфічні особливості в змісті, формах і методах навчання, тому вимагає розробки спеціальних педагогічних принципів, які відображають сутнісні характеристики співацької освіти магістрантів-вокалістів. Формування готовності до вокально-виконавської діяльності забезпечує взаємодія системи принципів, до яких віднесено: принцип національної спрямованості; принцип системності та наступності; принцип стимулювання магістрів-вокалістів до широкого використання українських співацьких традицій; принцип індивідуалізації; принцип проєктивності. У нашому дослідженні вони підтримані системно-цілісним, аксіологічним, особистісно-орієнтованим, компетентнісним, креативним науковими підходами.

Ключові слова: магістранти-вокалісти, українські співацькі традиції, виконавський досвід, український класичний вокальний репертуар, підходи, принципи.

Вступ. Вокальна підготовка магістрів в українських закладах вищої освіти ґрунтується на впровадженні вокальних традицій, заснованих на засадах вітчизняного методичного досвіду педагогів-вокалістів, які пройшли шлях професійного вокально-виконавського становлення на традиціях співацького розвитку в українських освітніх закладах та продовжують педагогічну роботу з наступним поколінням вокалістів-виконавців, усвідомлено застосовуючи найефективніші, перевірено часом методики. Питання впровадження традицій українського співацького розвитку в процес підготовки магістрів-вокалістів набувають особливої актуальності, тому цю проблему потрібно досліджувати, виокремлюючи ефективні складники та авторські методики.

Сутність поняття принципу у дидактиці пов'язана з визначенням причинно-наслідкових зв'язків, закономірностей, основних положень щодо організації, спрямування та реалізації педагогічного (освітнього) процесу, формулювання базових вимог до цілей, завдань, змісту і методів навчання та виховання, дотримання яких забезпечує ефективність вирішення нагальних проблем.

Невпинний розвиток науки, техніки, мистецтва, різноманітних соціальних трансформацій в Україні обумовлюють потребу у підвищенні якості і в освітньому процесі, у пошуках нових форм, способів і методів, засобів передачі ціннісно-практичного досвіду наступним поколінням. Зокрема, актуальною виступає проблема вдосконалення фахової, зокрема, вокально-виконавської підготовки магістрантів у закладах вищої освіти України.

Принципи формування готовності магістрантів-вокалістів до вокально-виконавської діяльності в умовах здобування професійної освіти у закладах вищої освіти України потребують осмислення та осучаснення. Проблеми вокального навчання досліджуються у різних аспектах: історії та теорії розвитку вокальної

¹ Український державний університет імені Михайла Драгоманова, <https://orcid.org/0009-0002-4124-2906>

культури (В. Антонюк, М. Микиша, О. Стахович та ін.); психологофізіологічних та дидактичних основ навчання сольного і хорового співу (А. Менабені, Г. Стулова, Ся Цзюань, Цинь Чень, Цяо Лін та ін.); особливостей реалізації вокальної освіти у закладах вищої освіти (Л. Василенко, С. Гмиріна, О. Єременко, Л. Косяк, Ю. Мережко, Н. Овчаренко, С. Ябковська, Ян Сяохань та ін.).

Мета даного дослідження полягає в обґрунтуванні принципів ефективної організації вокально-виконавської підготовки магістрантів-вокалістів на мистецьких факультетах в університетах України.

Виклад основного матеріалу. Зміст навчальних дисциплін вокалістів-магістрантів у системі фахової освіти спрямований на теоретичне, методичне, наукове озброєння знаннями і практичними навичками для удосконалення власного голосового апарату, оволодіння науково-методичними та практичними засобами оптимальної організації та професійного співацько-виконавського функціонування, готовності до вокально-виконавської діяльності у якості соліста-вокаліста з перевагами до майбутньої вокально-педагогічної та наукової діяльності.

Засади українських співацьких традицій підтримуються провідними підходами та принципами підготовки магістрів-вокалістів факультетів мистецтв педагогічних університетів України: збереження та примноження досвіду вокального розвитку в традиціях української вокальної школи, вивчення українського репертуару, послідовного індивідуального вокального розвитку кожного окремого магістранта-вокаліста (у відповідності до його індивідуальних особливостей), обережного та планомірного розкриття та розвитку індивідуальних здібностей до вокального виконавства, виховання системності та самостійності кожного магістранта-вокаліста в період навчання, досягнення успіхів вокального розвитку, прагнення до засвоєння (індивідуально-підібраного викладачами) посиленого репертуару, в якому відображаються найбільш сприятливо вокально-виконавські гедоністичні потенції, що в цілому сприяє гармонійному особистісному розвитку кожного магістранта-вокаліста у процесі вокального навчання.

У попередніх авторських публікаціях зазначалось, що до ознак українських співацьких традицій віднесено: передачу ціннісного досвіду від педагога-співака до магістранта-вокаліста. Вокально-виконавська діяльність завжди виступала окрасою музичного мистецтва України, її характерною ознакою, є генетична схильність до співу. Тож основними ознаками, на які ми опираємося у нашому дослідженні є те, що українці – співоча нація з глибокими традиціями. В українській вокальній школі активно використовується національний репертуар – джерело для вокально-технічного, вокально-виконавського та ціннісно-духовного розвитку виконавця. Саме тому репертуарне забезпечення має велике значення для набуття ціннісного вокально-виконавського досвіду на основі вивчення та виконання українського класичного репертуару. Саме це привертає увагу не тільки вітчизняних, а й зарубіжних шукачів ціннісного й ефективного досвіду вокально-виконавського гатунку, яким сповнені методики вокальної підготовки в українських вищих навчальних закладах мистецького та музично-педагогічного напряму підготовки фахівців.

Слід наголосити, що принциповими ознаками вокальної підготовки українських та іноземних магістрів-вокалістів в українських закладах вищої освіти на засадах українських вокальних традицій виступають інноваційні здобутки педагогів-вокалістів попередників.

Українська вокальна школа зберігає та примножує співацькі традиції, залишається дієвою й ефективною, про що зазначається у наукових працях В. Антонюк. Зокрема в авторських публікаціях науковця розкривається зміст поняття «вокальна школа», яку утворюють здобутки професійної музичної культури, вокально-виконавської і педагогічної творчості національної мистецької еліти в межах київської музичної академії. На думку В. Антонюк українська вокальна школа формувалась упродовж різних історичних періодів: докласичного (староруське співацьке мистецтво, – до XVI ст.); класичного (становлення професійної хорової школи й принципів виховання в її лоні солістів, – XVII–XIX ст.); посткласичного (вироблення професійних основ навчання сольному – оперному співу європейської традиції у вищих навчальних закладах освіти наприкінці XIX – початку XX ст.) і сучасного – складного й суперечливого періоду еволюції національної музичної культури. До характерних рис української вокальної школи, сформованої у Київській консерваторії, науковець відносить наявність цілісних комплексів знань у галузі духовного просвітництва.; збереження попередніх здобутків та досвіду створення комплексів знань у галузі музичного мистецтва; сприяння важливій історичній місії Київської консерваторії (з 1996 р. – НМАУ імені Петра Чайковського), – абсолютного авторитету в музично-освітній мета-системі національної культури [1].

Активний науковий пошук принципів положень вокального розвитку на засадах впровадження українських співацьких традицій у навчальний процес продовжується сучасними науковцями, педагогами-вокалістами О. Єременко, Ю. Мережко, Т. Жигінас, Д. Люш, Н. Можайкіною, Н. Овчаренко, Т. Пляченко, Є. Проворовою, Г. Стасько, Т. Ткаченко, Л. Тоцькою, Л. Хоменко, Ю. Юцевичем, та іншими, які пропагують у наукових дослідженнях традиційно-національні настанови вокального виховання, впроваджують методичні розробки постановки голосу, дотримуються системного класичного (академічного) вокального виховання, збереження традиційного для українського слухача класичного вокально-виконавського іміджу, якісної ретрансляції вокальних творів української класики, тощо.

Формування готовності до вокально-виконавської діяльності забезпечує взаємодія системи принципів, до яких ми відносимо: принцип національної спрямованості; принцип системності та наступності; принцип стимулювання магістрів-вокалістів до широкого використання українських співацьких традицій; принцип індивідуалізації; принцип проєктивності, які підтримані в нашому дослідженні системно-цілісним, аксіологічним, особистісно-орієнтованим, компетентнісним, креативним науковими підходами.

Магістрантів-вокалістів необхідно спрямувати на українські співацькі традиції у поєднанні з власною і загальнолюдською культурою, навчити в межах норм та традицій вокальної культури вирішувати творчо-виконавські проблеми. Вони можуть і повинні вдосконалювати процес декодування смислу та створення власної вокально-виконавської концепції в межах традицій культури, до якої належить вокальний твір у вокально-приналежному (відповідному), вокально-сценічному та художньо-образному виконавстві.

Синтез авторської майстерності у вияві вокальних інтерпретаційних умінь з урахуванням традицій виконавської культури конкретного твору, що виконується співаком, має відповідати найвищому рівню відображення виконавських традицій у власній творчості, що підтримується на практиці уміннями декодувати та втілити

співацький колорит та сценічно-виконавський образ конкретного вокального твору в культурній виконавській традиції, зокрема, українській.

Принцип опори на національне спрямування вокального навчання магістрантів відіграє основну роль у формуванні готовності магістрантів музичного мистецтва до виконавської діяльності на основі українських співацьких традицій, спрямовуючи становлення особистості за сегментами: духовності, ціннісних орієнтацій, актуалізації етно-педагогічних пріоритетів у вокально-технічному розвитку, збереженні музично-естетичних ідеалів, векторного спрямування магістрантів на засвоєння та активне використання українського класичного вокального репертуару для форматування магістерських концертних програм з перевагами творів, які входять до ціннісного репертуарного кола – культурних перлин української вокальної спадщини з метою подальшої відповідальної позиції митця-виконавця щодо розповсюдження кращих зразків національного мистецтва України у Світі.

Принцип системності та наступності передбачає розгляд даної проблеми як складного механізму цілісної динамічної системи у сукупності елементів, що знаходяться у взаємозв'язку та взаємозалежності один з одним та утворюють певну цілісність та єдність. Даний принцип передбачає взаємне узгодження усіх напрямків формування готовності магістрантів музичного мистецтва до виконавської діяльності на основі українських співацьких традицій, а також усунення протиріч між ними. В результаті опори на даний принцип утворюється певна система організації дослідження у певних рамках визначених у обраному напрямку завдяки поєднанню актуальних складових взаємно узгоджених напрямів виконавської підготовки магістрантів з використанням українських традицій, виокремлених нами як найбільш значущі та ефективні, з нашої точки зору, для органічного розвитку виконавців-магістрантів.

Як зазначають науковці, найбільш визначальними системними принципами виступають: «цілісність (принципова неможливість зведення властивостей і відносин системи до суми властивостей її складових; залежність кожного елемента, властивостей і відносин системи від його місця, функцій усередині цілого); структурність (можливість опису системи через визначення її структури); взаємозалежність системи і зовнішнього середовища (система формує і виявляє свої властивості в процесі взаємодії з середовищем); ієрархічність (кожен елемент системи, у свою чергу, може розглядатися як система, а система, що розглядається, у свою чергу, являє собою один з компонентів системи більш високого рівня); множинність описів кожної системи (через принципову складність кожної з них, адекватне їх пізнання вимагає побудови множинних моделей, які описують певні аспекти системи)» [5].

Принцип забезпечення культуровідповідності вокального навчання магістрантів передбачає таке змістове наповнення навчального процесу, в результаті якого мистецтво сприймається майбутніми учителями як культурна цінність та надбання світової культурної спадщини.

У процесі вокального навчання магістрантів принцип забезпечення культурної відповідності дозволяє з правильних позицій оцінити історико-стильові особливості вокальних творів, здійснити їх конкретний аналіз із погляду місця у художньому житті минулого та сучасного, опірного здобутку української виконавської традиції.

Сучасні соціальні вимоги до фахового навчання магістрантів-вокалістів забезпечує принцип спонування майбутніх учителів до творчого самовираження. У процесі вокального навчання магістрантів цей принцип забезпечує стимулювання їх творчих проявів за допомогою спеціально орієнтованих прийомів і методів навчання, стимулювання потреб у творчому самовираженні при активній внутрішній позиції до збереження співацьких традицій власного вокального виховання та з метою впровадження принципу перенесення культурних цінностей країни в якій отримано освіту, відповідно кваліфікаційному рівню та диплому магістра – за кваліфікацією: викладач вокалу, артист-вокаліст, вчитель музичного мистецтва.

Завдяки набутому фаховому комплексу співацьких умінь у межах співацького розвитку магістрантів в ЗВО України на основі українських співацьких традицій з опорою на знання щодо побудови голосового апарату, на знання з теорії та методики постановки голосу, вокальної педагогіки та виконавства, усвідомленість власних дій і дій викладача – носія українських співацьких традицій, розуміння особливостей вокальної фонації, рефлексивне осмислення власних співацьких здобутків і похибок свідчить про залучення психологічних інтелектуальних процесів, зокрема таких, як когнітивні й рефлексивні процеси.

Процесуальний перебіг формування умінь, за С. Гончаренком, це «ознайомлення з умінням, усвідомлення смислу, початкове оволодіння ними, самостійне та дедалі точніше виконання самостійних завдань...» [2].

Будь-який перебіг надбання професійних умінь передбачає психологічний аспект, адже всі, хто набуває професійні уміння, засвоюють специфічні вокальні уміння, вивчають як вокально-технічний так і художньо-виконавський аспекти вокально-виконавського комплексу. В майбутньому передбачається подальша публічно-виконавська діяльність випускників вокальної магістратури, яка можлива тільки в усвідомленій та рефлексивно осмисленій діяльності з глибокими надбаними у роки навчання знаннями у галузі вокальної педагогіки та вокального виконавства, що забезпечує розкриття неповторного виконавського кредо кожного випускника вокальної магістратури.

Як зазначають сучасні дослідники, «розвиток здатності студентів до яскравого розкриття художнього образу й ідейного змісту вокального твору потребує спеціального цілеспрямованого провадження аналітичної діяльності щодо визначення форми, засобів музичної виразності, жанрово-стильових особливостей, педагогічного потенціалу вокального твору.

Молодий дослідник Тянь Лінь зазначає, що «означена аналітична діяльність має провадитись спочатку під керівництвом викладача, поступово набуваючи самостійного характеру і стаючи корисною звичкою. Для передачі аудиторії творчого задуму вокального твору студент має чітко усвідомлювати, які засоби музичної виразності були застосовані композитором і поетом для створення того чи іншого художнього образу, таке розуміння забезпечить адекватну й яскраву інтерпретацію» [6, с. 62]. На нашу думку, виконавська підготовка магістрантів на основі українських співацьких традицій складається з певної кількості сегментів, які знаходяться у єдиному полі вокальної підготовленості до фахової діяльності у майбутньому.

Як кожен вид діяльності – вокальне виконавство розпочинається з набуття основних, базових, переважно «ремісницьких», умінь, які шляхом постійного відпрацювання піднімаються на рівень виконавської досконалості, та майстерності з

рисами індивідуального й неповторного виконавського кредо. Виконавського іміджу, виконавського кредо прагнуть набути переважна більшість магістрантів-вокалістів.

На думку сучасного вітчизняного дослідника Л. Хоменко, неповторні риси індивідуального вокально-виконавського характеру (фізіологічний, психологічний, інтелектуальний типи) впливають на виконавський імідж співака [7].

На нашу думку, імідж набувається й за рахунок спрямування до виокремлення співацького кредо (драматичний, лірико-драматичний, ліричний, ультра-ліричний, універсальний – виконавські стилі), що відбивається в репертуарному надбанні, в індивідуальних виконавсько-інтерпретаційних виявах співаків. Ознаки іміджу фіксуються лише в моменти творчого вияву у співацькій діяльності (вокально-інтерпретаційні уміння, акторська гра вокалістів-виконавців), як у створенні конкретного виконавського образу так і для встановлення власного вокально-виконавського іміджу.

Навчання магістрантів, майбутніх вокалістів-виконавців на мистецьких факультетах педагогічних університетів в Україні має глибокі традиції, які викристалізувались упродовж багатьох попередніх етапів їх формування. За останні десятиліття вони викарбувались в сучасних методиках і напрямках підготовки фахівців української вокальної школи. Згідно нашого бачення проблеми підтримується принципом індивідуалізації.

Українські співацькі традиції виступають як певний комплекс, згідно розгляду наукових праць у галузі української теорії та методики фахового навчання, виховання та творчо-виконавського розвитку магістрантів-вокалістів. Вони вкладаються у сучасний сегмент світової вокальної педагогіки та виконавства, на основі дослідження змісту понять, напряду пов'язаних із феноменом нашого дослідження у фізіологічному та психологічному аспектах, дозволили визначити зміст комплексу українських співацьких традицій, який охоплює: піклування про чистоту співацького інтонування, звуково-висотне та ритмічне чуття, відповідне стилю відтворення сутнісної основи вокального твору, у сольо-виконавській, ансамблево-виконавській практиці (чіткість та координація вокально-фонаційного та внутрішньо-аналітичного слухового механізмів у співацькому процесі); піклування про тембральну своєрідність, її збереження та примноження у процесі оволодіння вокально-виконавським комплексом кожного магістранта; автоматизація основних звуково-утворювальних навичок та їх повноцінне застосування у співацькій роботі (нижньо-реберного діафрагмального співацького дихання, володіння рівномірним розподілом співацького дихання для якості логічної побудови музичної фрази); піклування про оволодіння магістрантами кореляції резонаторної роботи у співацькій діяльності (володіння грудними та головними резонаторами а також їх поєднання для забезпечення різноманітних виконавських фарб згідно виконавської концепції та відповідно до характеру вокального твору); піклування про набуття неповторного співацького кредо у контексті загального, естетичного, співацького індивідуально-неповторного вияву у публічному виконавстві.

Окрім того, до найбільш характерних ознак українських співацьких традицій ми відносимо й мовленнєвий контекст вокального виконавства, який і вирізняє одного митця від іншого, за яким ми можемо визначати майстерність оволодіння співацькою технікою та визначати культурний рівень виконавської готовності

вокалістів-магістрантів до публічного виконавства, якість та місткість створення вокально-виконавського кредо.

Для дотримання ідентичності мовленнєвого контексту творів українських композиторів-класиків магістранти-вокалісти спеціально відпрацьовують вокально-мовленнєві навички (м'якість, розбірливість, літературо-мовленнєва відповідність вокального мовлення, дикційно-орфоепічна точність, гнучкість у трансформації конструктів мовлення до виконавських завдань спрямованих на повно-змістове донесення змістової сутності змісту вокальних творів до слухацької аудиторії, тощо); піклування про збереження милозвучності вокального звучання голосу, кантилену у співі, ненапруженого звучання фраз у співі, уміння використовувати «безмежне дихання», ненапружене вдихання та видихання, що сприяє до утворення «широкого співацького дихання»; піклування про оволодіння акустичними співацькими прийомами – динамічна відповідність – «політність голосу» (дзвінкість, оксамитовість, володіння мело-декламаційною та кантиленною співацькою манерою) співацького голосу, уміння до звукової відповідності фонаційного потоку у відповідності до акустичних умов без додаткового підсилення співацького звуку технічними пристроями (для збереження акустично-фонаційної ідентичності кожного виконавця академічного рівня співацької підготовки); піклування про співацьку пластику – технічна рухливість, темпова відповідність, інструментальність звучання голосу, зняття та «включення» індивідуалізованих ознак фонаційного процесу (індивідуальні тембральні фарби голосу та їх нівеляція в ансамблевих видах фонації); піклування про набуття інтелектуально-аналітичних умінь співаків (визначення форми, засобів музичної виразності, жанрово-стильових особливостей, варіювання у підборі виконавського репертуару за ступенем співацьких можливостей, у індивідуально-визначеній послідовності співацького розвитку (власного так і розвитку своїх учнів у майбутній педагогічній діяльності); піклування про індивідуально-іміджевий концепт кожного майбутнього виконавця (самостійність у створення оригінального інтерпретаційного творчого продукту – виконуваного вокального твору); набуття виконавської стійкості в непередбачуваних умовах публічного виконавства, тощо.

Принцип проєктивності у співвідношенні до творчо-інтелектуальної особистісної ознаки підтримується креативним підходом у даному дослідженні. Як зазначається науковцем А. Козир «використання креативно-проєктивного конструкту дозволяє визначити взаємозв'язок між творчими та інтеграційними процесами, адже «формування творчої особистості на основі інтеграції мистецтв повинна ґрунтуватися на синтезі методів та прийомів екстраполяції, створенні нових оригінальних продуктів творчості» [3].

На думку Г. Падалки «інтеграційні процеси зорієнтовані на значне підвищення творчого потенціалу фахівців мистецької сфери, сприяють педагогічній та виконавській трансформації в методиці, провідними засадами якої виступають: формування мотивації до творчості, розвиток художньо-творчої уяви, забезпечення взаємодії емоційних і раціональних факторів їх мистецької діяльності, стимулювання інтуїції в процесі вирішення творчих завдань» [4, с.18].

Виокремлена у дослідженні проєктивно-креативна складова акумулює функціонування всієї структури творчої спрямованості фахової підготовки магістрантів-вокалістів, яку скеровують мотиваційно-орієнтаційний, когнітивно-пізнавальний, виконавсько-творчий компоненти для формування готовності до виконавської діяльності для збереження та примноження українських співацьких

традицій, формування унікального українського сольо-виконавського стилю, українського соло-співу, який живив талановитими українцями італійську французьку та інші вокальні школи. У їх регіональних традиціях навчання проходив розвиток від природи вокально-обдарованих, українських співаків.

Проективний принцип передбачає зміст та перебіг педагогічного процесу і перспективні завдання становлення солістів-вокалістів на засадах підвищення рівня професійної майстерності магістрантів-вокалістів у традиціях української вокальної школи, на основі засвоєння українського класичного репертуару. Виокремлені у дослідженні принципи базуються на загальних закономірностях вокально-виконавської підготовки та музично-педагогічної освіти, відображають внутрішню сутність підготовки магістрантів-вокалістів, визначають основну стратегію їх творчого становлення у процесі формування готовності до сольного виконавства та встановлюють закономірності впровадження наукових підходів до професійного виконавського та педагогічного вияву в художній та педагогічній творчості.

Отже, проективний принцип забезпечує активізацію пізнавальної активності магістрантів-вокалістів, сприяє виробленню якостей самостійності в художньо-творчій діяльності, емпатійності, гнучкості, що ґрунтується на креативному підході до осягнення вокальних творів української вокальної школи, та стійкій потребі у спілкуванні зі слухачами мовою української вокальної музики.

Висновки. Слід зауважити, що вищезазначений перелік принципів та підходів для формування готовності до вокального виконавства магістрантів може стати базовим для формування вокально-виконавської готовності магістрантів музичного мистецтва. При цьому особливої значущості надається базовим українським співацьким традиціям, ефективному джерелу співацького сольо-виконавського та особистісного розвитку.

Література:

1. Антонюк В.Г. Вокальна педагогіка (сольний спів): Підручник. / В.Г. Антонюк. – К.: ЗАТ «Віпол», 2007. – 174 с.
2. Гончаренко С. У. Український педагогічний словник / С. У. Гончаренко. – К.: Либідь, 1997. – 376 с.
3. Козир А. В. Теорія та практика формування професійної майстерності вчителів музики в системі багаторівневої освіти. – Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня доктора педагогічних наук за спеціальностями 13.00.02 – «Теорія та методика музичного навчання»; 13.00.04 – «Теорія і методика професійної освіти» / Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова. – Київ, 2009, – 47с.
4. Падалка Г.М. Педагогіка мистецтва (Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін). К.: Освіта Україна, 2008. 274 с.
5. Сумець О. М., Ігнатова Є. М. С 89 Товарна інноваційна політика: Навчальний посібник – К.: «Хай Тек Прес», 2010. – 368 с.
6. Тянь Лінь. Сутність та зміст вокально-технічних умінь майбутнього вчителя музики: сутність і характерні особливості Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. Серія 14. Теорія та методика мистецької освіти. Випуск 25 (30). Київ: НПУ імені М.П. Драгоманова, 2018. С. 61-63.
7. Хоменко, Л.В. Емоційно-ціннісний компонент мотивації до музично-викладацької діяльності в студентів педагогічних коледжів. Сучасний виховний процес: сутність та інноваційний потенціал: матеріали звітної науково-практичної конференції Інституту проблем виховання НАПН України, Київ, 2017. (с. 280–283).

GUAN YUE.

Principles of formation of readiness for vocal performance of masters.

The process of forming the readiness of masters of the faculties of arts for vocal and performing activities today requires active scientific attention. Identifying the main features of the research will contribute to the development and implementation of an effective method of training masters for executive activities. Scientific attention to the traditions of vocal and performing education of singers in Ukraine deserves clarification. Vocal pedagogy is a component of general pedagogy, musical pedagogy, but has certain specific features in the content, forms and methods of teaching, requires the development of special pedagogical principles that reflect the essential characteristics of the singing education of graduate students-vocalists, requires special principled positions in the choice of means of forming readiness for performing activities, in particular, in the tradition of the Ukrainian vocal school, within which personality formation and professional formation take place. The formation of readiness for vocal performance activities is ensured by the interaction of a system of principles, which include: the principle of national orientation; the principle of systematicity and continuity; the principle of stimulating master vocalists to widely use Ukrainian singing traditions; principle of individualization; the principle of projectivity. Which are supported in our research by scientific approaches: system-holistic, axiological, person-oriented, competence-based, creative approaches.

Keywords: master's students-vocalists, Ukrainian singing traditions, performance experience, Ukrainian classical vocal repertoire, approaches, principles and others.

References:

1. Antoniuk V.G. Vocal pedagogy (solo singing): Textbook / V.G. Antoniuk - K.: CJSC "Vipol", 2007. 174 p.
2. Goncharenko S.U. Ukrainian Pedagogical Dictionary / S.U. Goncharenko. - K.: Lybid, 1997. - 376 p.
3. Kozyr A. V. Theory and practice of forming the professional skills of music teachers in the system of multilevel education. - Thesis for the degree of Doctor of Pedagogical Sciences in the specialties 13.00.02 - "Theory and Methods of Music Teaching"; 13.00.04 - "Theory and Methods of Vocational Education" / National Pedagogical Dragomanov University - Kyiv, 2009, – 47 p.
4. Padalka H.M. Pedagogy of Art (Theory and Methods of Teaching Art Disciplines). K.: Osvita Ukraina, 2008. 274 c.
5. Sumets O.M., Ignatova E.M. C 89 Commodity innovation policy: Study guide - K.: High Tech Press, 2010. 368 p.
6. Tian Lin. The essence and content of vocal and technical skills of the future music teacher: the essence and characteristic features Scientific Journal of the National Pedagogical Dragomanov University. Series 14. Theory and methods of art education. Issue 25 (30). Kyiv: Drahomanov National Pedagogical University, 2018. C. 61-63.
7. Khomenko, L.V. The emotional and value component of motivation for music-teaching activities in students of pedagogical colleges. Modern educational process: essence and innovative potential: materials of the reporting scientific and practical conference of the Institute of Educational Problems of the National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv, 2017. (p. 280–283).